

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
SFINȚII IOACHIM ȘI ANA

Buletin PAROHIAL

NUMĂRUL: 4/2018

EVANGHELIA

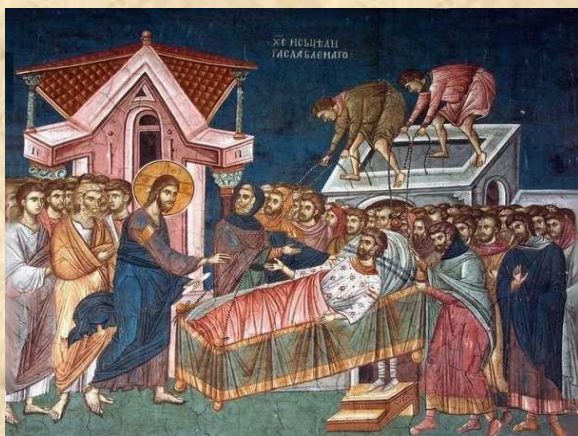
Duminica II din Post

Vindecarea Slăbănogului din Capernaum

Marcu 2, 1-12.

Și intrând iarăși în Capernaum, după câteva zile s-a auzit că este în casă. Și îndată s-au adunat mulți, încât nu mai era loc, nici înaintea ușii, și le grăia lor cuvântul. Și au venit la El, aducând un slăbănog, pe care-l purtau patru inși. Și neputând ei, din pricina mulțimii, să se apropie de El, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și, prin spărtură, au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul. Și văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iertate îți sunt păcatele tale! Și erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor: Pentru ce vorbește Acesta astfel? El

hulește. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu? Și îndată cunoscând Iisus, cu duhul Lui, că așa cugetau ei în sine, le-a zis lor: De ce cugetați acestea în inimile voastre? Ce este mai ușor a zice slăbănogului: Iertate îți sunt păcatele, sau a zice: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă? Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului a ierta păcatele pe pământ, a zis slăbănogului: Zic ție: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta. Și s-a sculat îndată și, luându-și patul, a ieșit înaintea tuturor, încât erau toți uimiți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Asemenea lucruri n-am văzut niciodată.

CUPRINS:

EVANGHELIA

APOSTOLUL

CUVÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ

SFATURI DUHOVNICEȘTI

ANUNȚURI

APOSTOLUL

Evrei 1, 10-14; 2, 1-3

Și: "Întru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat și cerurile sunt lucrul mâinilor Tale Ele vor pieri, dar Tu rămâi, și toate ca o haină se vor învechi; Și ca un pe un veșmânt le vei strânge și ca o haină vor fi schimbate. Dar Tu același ești și anii Tăi nu se vor sfârși". Și căruia dintre îngeri a zis

Dumnezeu vreodată: "Șezi de-a dreapta Mea până când voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor Tale"? Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii? Pentru aceea se cuvina ca noi să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca nu cumva să ne pierdem. Căci, dacă s-a adevărit

cuvântul grăit prin îngeri și orice călcare de poruncă și orice neascultare și-a primit dreapta răsplătire, Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători la astfel de mântuire care, luând obârșie din propovăduirea Domnului, ne-a fost adevărită de cei ce au ascultat-o.

CUVÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ

Prietenie și lumina

Șapte zile după prăznuirea vederii în icoana, Biserica a rânduit praznic luminii. Luminii celei necreate și luminii care umple și ea de bucurie toate. Evanghelia Duminicii (Mc, 2, 1-2) ne aduce, cu timpul și locul, în Capernaum, unde niște prieteni aleg o cale lipsită de orice fel de "subțirimi" omenești, pentru ca prietenul lor să nu fie lipsit de vindecare: sparg acoperișul. Vă amintiți când am vorbit despre Zahau că alege o cale cel puțin spectaculată pentru a intra în istoria mântuirii: se urca în sicomor. Iată acum altul care, coborât pe funiile prieteniei dinaintea lui Hristos, aruncă o lumină cu totul nouă asupra firii umane. Domnul Se arată din nou impresionabil. La gesturi de o măreție smerită. La gesturi atât de firești, încât lumea a uitat să le mai facă. Un omenesc deslușit prin iertarea dumnezeiască a păcatelor. Afară din tabloul harului, ca de obicei, cărcotașii. Atotștiutorii. Adunarea celor care ascultau Cuvântul (cf. Marcu 2, 2). Și

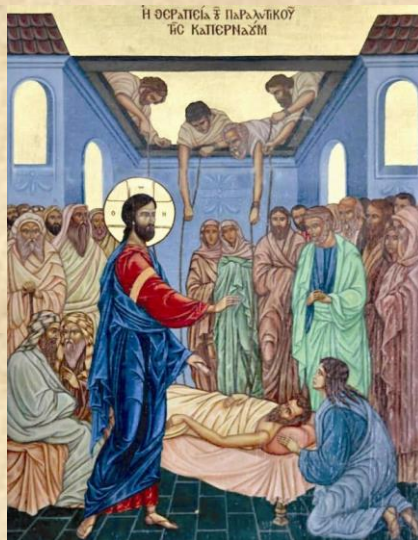
poate că se mirau de câte știe. Cei care, vazând dăruirea lui Hristos, asemeni fratelui fiului risipitor, nu-i gusta dumnezeiasca miere a iertării. Ci încercarea, ucenici nemernici, să judece Cuvântul în limita cuvintelor. Hristos, iarăși (ca și-n evanghelia cu Natanael, In 1, 43-51), vede în inima. Cutremurător. Și-n stupoarea tuturor, dincolo de iertarea păcatelor - în fond, un gest care n-avea cum să se facă simțit simțurilor, ci numai inimii și sufletului paralticului - oferă reșezarea în sănătate a celui bolnav. La porunca Creatorului - "Ție-ți spun: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta!" (Mc 2, 11) - omul cel restaurat prin iertare se supune, împlinind minunea. Iar dumnezeiescul Părinte Grigorie interpretează astfel momentul: "Slăbănogul a auzit cuvântul fiule și a fost înfiat de către Tatăl cel Ceresc și, lipindu-se de Dumnezeu, Cel fără de păcate, a devenit îndată și el lipsit de păcate, prin iertarea păcatelor; și ca să urmeze și primenirea trupului, el primește mai întâi sufletul mai înălțat

decât păcatul, de la Cel ce cunoștea ca, la început, sufletul său căzuse în capcanele păcatului și bolile trupului și moartea au urmat după dreapta judecată" (Sf. Grigorie Palama, Omilii la vindecarea slăbănogului, 9). Ei bine, această rupere a acoperișului, această smulgere dinspre zidire înspre Ziditor este cheia care unește prietenia cu lumina, al cărei teolog este Sf. Grigorie Palama. Căci numai o astfel de spărtură în conștiința - asemenea celei din coperișul cel umil - face ca dinaintea lui Hristos, pe funiile smereniei, ale pocăinței, ale rugăciunii și ale postului, să se prezinte sufletul nostru paralizat de nelucrare și de neputințe. Căci, după învățătura Sfântului Teolog Grigorie al Tesalonicului, neputând a-L cunoaște pe Dumnezeu în ființa Sa, ci în manifestările Acesteia în afară - în chipul energiilor necreate - și noi trebuie să căutăm de-acum la curățirea inimii noastre, în care să se facă spărtură din acoperirea cu patimi a sufletelor noastre, astfel încât - laolaltă cu ucenicii Sfântului - să putem vedea

lumina cea necreată. În fața ușilor gândurilor noastre, Cuvântul, iar în trăirea noastră, Lumina Taborului, cea necreată și neruptă de lucrarea Dumnezeirii Triipostate. O să grăiți: Bine, și ce legatură este între vederea pe care Sfântul Grigorie o teologhisește și spărtura din care se aduce omul dinaintea lui Dumnezeu? Sau, mai bine: De ce Biserica prăznuiește una laolaltă cu cealaltă? Pentru că iertarea ce izvorăște din Hristos numai izvorând din firea-l divină poate asuma toate păcatele noastre, izgonindu-ne din ele. Și dacă iertarea ce o da paralicului se arată ascunsă vederii noastre - ca și a acelor care priveau cu ochii, dar nu vedeau vreo schimbare - tot astfel lucrarea harului lui Dumnezeu se face la o vreme vădita (ca vindecare) de dragul ochilor și vederii noastre. Orice gest ascuns al lui Dumnezeu are o manifestare în afară, de dragul mântuirii noastre...

Grigorie - alăuta cea duhovnicească a Tesalonicului - este prietenul care, spărgând coperișul lui Varlaam din Calabria și a celor ca el (unii până astăzi făuritori de false teologii), așează lucrarea energiilor celor necreate ale dumnezeirii în plinătatea lor lucrătoare: Sfinte Taine, icoane și toate celelalte prin care energia cea necreată ni se împărtășește spre Îndumnezeire. Și iarăși zice Sfântul: "Dacă acei oameni, care au dat slava cu cuvântul și, arătând că minunea era mai mare decât cele săvârșite în trecut, au spus că nicicând nu mai văzuseră așa ceva, atunci noi, care nu mai putem să spunem aceasta acum (căci am văzut multe alte minuni, chiar cu mult mai mari decât aceea, nu numai de la

Hristos, ci și de la ucenicii și urmașii Săi, săvârșite doar prin chemarea numelui lui Hristos), așadar noi, fraților, vom aduce slavă Lui prin fapte, având ca pildă pentru virtute și minunea aceasta, în chip duhovnicesc. Deoarece fiecare om dintre cei legați de plăceri este slăbănog, zăcând cu sufletul pe patul vieții de desfătare și cu trupul în parelnica odihna. Dar atunci când este încredințat de îndemnurile evanghelice, pocăindu-se, își biruie păcatele sale și slăbănogirea pricinuită

de acestea sufletului său, fiind ridicat și adus la Domnul de către aceste patru puteri: cercetarea de sine, mărturisirea păcatelor săvârșite mai înainte, făgăduința pentru viitor de încetare a faptelor rele și rugăciunea către Dumnezeu. Dar nu se poate apropia acesta de Dumnezeu, dacă nu se descoperă și nu se dezvește acoperișul, aruncându-le la o parte olanele, chirpicul și toate celelalte. Iar acoperișul este în noi partea cugetătoare a sufletului, ca una ce stă deasupra puterilor lucrătoare dinlăuntrul nostru. Însăși cugetarea are multa țărâna așezată pe ea, prin legătura sa cu patimile și cu cele

pământești. Dar când legătura aceasta este nimicită și aruncată la pământ de către cele patru puteri arătate, atunci putem ajunge la adevărata despovărare, adică să fim smeriți cu adevărat și credincioși înaintea Domnului, cerând și căpătând de la El tămăduirea" (Omilia X, La vindecarea slăbănogului, 12). Căci așa după cum iertarea vindecă pe paralic, reșezându-l în normalitate, tot astfel harul cel necreat, care vindecă toate ale noastre, ne-apropie - prin lumina Taborului, una cu a Învierii - de ceea ce dintâi am fost chemați să fim: chip și asemănare, prin îndumnezeire. La vreme de post, pomenirea iertării și vindecării pe care Hristos o dăruiește paralicului ne duce cu gândul la Sfânta Taina a Spovedaniei, aceea care - teologia palamita a scos-o la iveală, cu precădere - ne împărtășește de harul iertării. Nu avem a fi altundeva decât pe Tabor. Chiar raniți și furați de vrăjmașul luminii, care este diavolul. Prietenia lui Grigorie, Sfântul rugăciunii inimii și al vederii lui Dumnezeu, ne obligă la a practica virtuțile în nădejdea clipei celei pline de har a vederii - fie și numai o clipă din clipa - a luminii celei necreate. Pentru ca mai apoi - reintonși în lume, nefăcând ale lumii - să purcedem mai departe la lucrul cel bun, râvna pentru Îndumnezeire. Cântarea Triodului îndeamnă: "Celor care umbla întru întunerul păcatelor ai răsărit lumina, Hristoase, în vremea postului. Arată-ne nouă și ziua cea vestită a patimii Tale, ca să strigăm Ție: Scoală-Te, Dumnezeule, miluiește-ne!" (Stihira Triodului, glas 6) (*Pr Constantin. Necula - Iubesc, Doamne, ajută ne iubirii mele*)

SFATURI DUHOVNICEȘTI

Adevărata călătorie a pocăinței le vindecă pe toate

S-a vorbit mult despre pocăință ca temei al vieții creștine. Pocăința, această Cenușăreasă a terminologiei bisericești – în general, nimeni nu are mult apetit pentru pocăință, dar avem o strâmbă înțelegere a termenului. Toată terminologia bisericească, duhovnicească trebuie să o reînvățăm, pentru că nu mai vorbim graiul sfinților noștri părinți. Părintele Sofronie Saharov a avut harisma să ne vorbească în graiul cel actual despre înțelepciunea din vechime. Am văzut mereu nevoia de a ne întoarce la terminologia veche. De ce fiecare meserie își are graiul ei specific? Atunci de ce credem că putem să exprimăm toate tainele Bisericii într-un limbaj accesibil tuturor? Trebuie să ne facem noi o datorie din a învăța graiul bisericesc, pentru a înțelege terminologia și a prinde adevărul înțeles. Noi auzim un cuvânt, dar îl înțelegem în măsura experienței noastre de zi cu zi, care poate să nu fie duhovnicească, și atunci îl înțelegem într-un sens psihic sau chiar trupesc. De exemplu, curăția sufletească, tot ce ne vorbește Sfânta Scriptură – dacă n-ai trăit măcar o clipită de această curăție, nu știi ce este. Avem o idee despre ea, cum știm de apă și săpun, dar de multe ori confundăm lucrurile. Pe mine mă uimește curăția Maicii Domnului, cum poate ea să fie atât de apropiată de femeile care nasc și nu se „scârbește” tocmai ea, care are curăția adevărată? Cer Maicii Domnului să vă

împărtășească curăția cea adevărată! Revenind la pocăință, avem ideea de plâns, de tristețe, de părere de rău. Eu aș desființa termenul de „părere de rău”, aș folosi mai mult căință, durere, pentru că părerea de rău este slabă, este limitată. **Ce este pocăința? Descopăr că pocăința este nimic altceva decât avântul unui suflet de la viața asta biologică – și, de la un punct încolo, plicticoasă –, către nețărnire, către veșnicie.** Avântul înseamnă să călătorești undeva, și nu vorbim simbolic. **Este o călătorie reală, doar că nu fizică. Pentru a ajunge la Împărăția Cerurilor, la nesticăciune, la sfințenie, la veșnicie, facem o călătorie lăuntrică.** Trecând prin anumite experiențe de-a lungul vieții, ajungi să vezi lucruri pe care nu le-ai văzut înainte. Ce înseamnă asta? De unde erai și până unde ai ajuns acum, vezi noi priveliști – iată călătoria lăuntrică, duhovnicească, dar absolut concretă și reală. Ce înseamnă în greacă metanoia, metania? Schimbarea minții – de la experiența pământească, limitată, s-o trecem dincolo. Ascultarea presupune disciplina, care nu prea atrage pe mulți; ascultarea prin rugăciune, prin atenția la reacția părintelui meu duhovnicesc prin graiul căruia îmi vorbește Dumnezeu mie, dezvoltarea auzului duhovnicesc, pentru a ajunge să deslușim când ne vorbește Dumnezeu și când ne vorbește „glasul străinului” (vezi Capitolul 10 din Evanghelia lui Ioan, despre glasul Bunului Păstor și glasul străinului). Plânsul, durerea sunt primele elemente, căci avântul către

cele veșnice se poticnește de cele din trecut, de păcate, de patimile care nu ne lasă să avansăm. Doamne, cum să trec de bariera asta, de zidul ăsta de beton prin care nu văd nimic, de peretele prin care nu pot să trec? Există plânsuri și plânsuri, nu oricare plâns este cel drept. Există plâns psihic, stârnit de evenimente exterioare, care nu e de folos. Plânsul duhovnicesc este un efect al gustării din dragostea cea smerită a lui Dumnezeu. S-a vorbit și de emoții. Emoția este la nivel psihic, sufletec, dar există echivalentul duhovnicesc al emoției, când sufletul este mișcat lăuntric: străpungerea inimii. Aveam în vechime cuvântul umilintă, al cărui înțeles s-a deformat între timp, de la sensul originar al cuvintelor umilenie (în slavonă), katanixis (în greacă): o străpungere a inimii de către harul dumnezeiesc care înmoaie inima de frumusețea harului dumnezeiesc. Sufletul este așa de adânc mișcat, încât izbucnește în lacrimi, văzând barierele păcatelor și patimilor, este așa de străpuns de durerea că acestea îl lipsesc de ceva atât de minunat, încât fiind mișcat lăuntric de această dulceață, varsă sumedenie de lacrimi care vin din dragostea de Dumnezeu. Unde nu este dragoste de Dumnezeu, lacrimile nu vor curge, și este vorba de acea dragoste care nu se poate împlini, care nu poate ajunge la Cel Iubit. Această stare este exact ca starea psihică, din paralel, dar poartă o altă calitate, o altă energie, o altă terminologie. Am căutat să înțeleg adevărul înțeles și cuprins al cuvintelor și asta a schimbat multe în

viața mea – din păcate încă nu destul, dar este o călătorie. Mântuirea este o scară cu zece trepte. Fiecare știm unde suntem pe scara asta. Să ne ajute Dumnezeu să punem piciorul pe prima treaptă și pe următoarea treaptă și să ne ajute Dumnezeu să ajungem pe treapta a zecea, ca să ne întoarcem la Dumnezeu, la Care n-am fost niciodată, dar să ne întoarcem totuși – cu Dumnezeu toate sunt paradoxuri! Aceasta este calea – adevărata călătorie a pocăinței le vindecă pe toate. Ce vedeți nevindecă, și toate

durerile prin care treceți, vor fi răscumpărate de Dumnezeu, numai El știe când și cum, eu n-am de unde să știu asta, pentru că nu sunt Dumnezeu sau... nu sunt încă. *(Părintele Rafail Noica, în cadrul Colocviului „Întâlnirea cu Duhovnicul”)*

Drum crucial de Ion Minulescu

Pe scara sufletului meu
M-am întâlnit cu bunul Dumnezeu

Eu coboram mâhnit din conștiința mea,
Iar El urca surâzător spre ea!...
Și ne-am oprit la jumătatea scării
Încrucșiându-ne în clipa-ntâmpinării
Săgețile perechilor de ochi ca de obicei
Ah! ochii Lui cum seamănă cu ochii mei!
Pe scara sufletului meu
M-am întâlnit din nou cu Dumnezeu
El cobora solemn din conștiința mea,
Iar Eu urcam surâzător spre ea...

ANUNȚURI

**25 Martie - SLUJBĂ ARHIEREASCĂ - IPS PĂRINTE MITROPOLIT NICOLAE
“CELEBRAREA A 100 DE ANI DE LA UNIREA BASARABIEI CU ROMÂNIA”**

Părinte slujitor: pr. Ionuț Silvestru ȚURCĂ

**BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
SFINȚII IOACHIM ȘI ANA**

Tel: (206) 466 2970
Cel: (206) 739 4546

4202 34th Ave W,
Seattle, WA, 98199